

MARIEKE DOUWES

**UIT
HET
JUISTE
HOUT**

Wanneer liefde de
spijker op zijn kop slaat

DE DUINEN VAN WESTZAND 3

HarperCollins

Colofon

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Marieke Douwes-Fransz

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 6662 2

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Maart

Hoofdstuk 1

‘Eruit luiwammes! Oeh blote kont, blote kont!’

Langzaam deed Nikita haar ogen open en probeerde de bijzondere woorden op zich in te laten werken. Ze leken van ver te komen en ze klonken ook vreemd krassend.

‘Blote kont, mooi meisje, eruit!’

Dat was de druppel en het laatste restje slaap verdween als sneeuw voor de zon. Klaarwakker schoot ze overeind. Ze had niet zoveel gedronken gisteren, dus liet de man met de honkbalknuppel haar hoofd met rust. Nikita keek de kamer rond op zoek naar de bron van de intieme teksten.

Haar blik viel op een vrij onverwacht tafereel. Bovenop een grote metalen kooi zat een vogel. Een grote witte vogel met een kuif op zijn kop. Hij staaarde haar met een schuin koppie aan en waar Nikita normaliter nauwelijks last had van schaamte, trok ze de lakens stevig om zich heen. Want het beest had het goed gezien; ze zat daar in haar blote kont.

‘Arrr, mooi meisje. Blote kont weg. Foetsie!’

Ondanks het ongemakkelijke moment moest ze toch een beetje grinniken om het malle beest. ‘Goedemorgen Lorre, waar is je baas?’

‘Hij heet geen Lorre, hij heet Jack.’

Met een ruk draaide Nikita zich om en zag de man, slechts gekleed in een donkerblauwe boxershirt, met wie ze een gedenkwaardige nacht had doorgebracht. Ze herinnerde zich dat hij zich had voorgesteld als Michael.

‘Goedemorgen mooi meisje,’ herhaalde hij met een grijns de woorden van Jack. In zijn handen had hij twee bekers koffie en hij kwam op de rand van het bed zitten.

Nikita bekeek hem nog eens goed toen ze een beker aannam. Slank.

Dat was het eerste wat in haar opkwam. Dat was haar vannacht niet opgevallen. Je zou hem zelfs mager kunnen noemen, maar goed ontwikkelde spieren voorkwamen dat.

Die spieren wist hij trouwens goed te gebruiken, dat had ze afgelopen nacht wel ondervonden. Probleemloos had hij haar tegen de deur opgetild en haar vervolgens, al zoenend, naar de slaapkamer gebracht. Alsof ze zo licht als een veertje was. Dat was ze niet en dat wist ze zelf ook wel. Nikita Witteveen was vrouwelijk gespierd. Zo omschreef ze zichzelf het liefst.

Ze dacht weer aan de manier waarop hij tergend langzaam haar kleren van haar lijf had afgepeld. Alsof hij alle tijd van de wereld had gehad. Elk stukje huid dat een stukje kleding verloor, had een zachte kus gekregen. Totdat ze niets meer aan had gehad. Wat een heerlijkheid. Hij had een dikke blonde krullenbos tot op zijn schouders waar ze vannacht gewoonweg niet vanaf had kunnen blijven. Ook nu be kroop haar weer het verlangen om die zachte krullen door haar handen te laten gaan.

Ze bekeek hem nu uitgebreider. Op zijn rechteronderarm prijkte een grote tattoo. Er was haar wel vaag een tattoo opgevallen, maar de details waren niet belangrijk geweest. Het was een groot zwaard in een steen; overduidelijk Excalibur van Koning Arthur. Eronder stond de tekst *Be the One*. Intrigerend vond ze. Toen viel haar oog op een groot litteken rechts- onder op zijn buik. Het zag er een beetje uit als een winkelhaak.

‘Klaar met kijken?’ vroeg hij laconiek.

‘Nog niet helemaal,’ kaatste ze terug, terwijl ze naar de tattoo wees. ‘Die is mooi.’

Hij knikte. ‘Ja hè? Ik ben er ook heel tevreden over.’

Hij nam een slok koffie en keek haar onderzoekend aan. ‘Zo Nikita. Tenminste, als dat je echte naam is. Heet je echt Nikita?’

Ze schoot in de lach, waarna ze zijn voorbeeld volgde en een slok koffie nam. Die smaakte hemels. ‘Ja, ik heet echt Nikita. Heet jij echt Michael?’

‘Ja, ik heet ook echt Michael. Ik houd niet van dat neppe gedoe,’ lachte hij.

‘Gelukkig,’ antwoordde ze, ‘ik ook niet. Deze koffie is trouwens echt lekker.’

‘Dank je, ik heb zo’n koffiezetter van het type vliegmachine.’

Nikita lachte. ‘Ha! Die heeft mijn zus ook. Een hoop herrie en gedoe, maar de koffie is goddelijk.’

Michael draaide zijn beker in de rondte en twijfelde zichtbaar. ‘Luister, ik heb geen ervaring met dit onenightstand-gedoe. Noem me ouderwets, maar normaal gesproken neem ik vrouwen minstens één keer mee uit op een fatsoenlijke date. Ik pik ze nooit op in een café.’

Nikita was allerminst beledigd. ‘Ik heb wel af en toe een onenightstand, waar ik me trouwens niet voor schaam, maar ik ben nog nooit ergens tot de volgende ochtend gebleven, dus we hebben allebei een primeur.’

Hij keek haar vragend aan. ‘Waar woon je eigenlijk? Ik heb je alleen horen zeggen dat je niet in Amsterdam woont. En daarna... Nou ja, daarna ging mijn aandacht uit naar andere dingen.’

Zijn felgroene ogen keken haar uitdagend aan en ze werd zich er extra van bewust dat er alleen een laken tussen hen in zat. Ze voelde haar onderbuik reageren. De afgelopen nacht was er eentje die boven alle andere nachten uitsteeg en daar was ze danig door in de war geraakt. De man leek blindelings te hebben aangevoeld wat ze fijn vond (gekust worden in dat kleine kuiltje in haar hals) en ook wat hij beter kon laten (als een bakker haar borsten kneden alsof het de eerste kadetten van de volgende dag waren).

‘Sorry, wat zei je?’ Ze schudde de gedachten aan de afgelopen nacht van zich af.

Michael grinnikte. ‘Ik vroeg waar je woont.’

‘Ik woon in Westzand,’ zei ze. ‘Ken je dat?’

Michael nam nog een slok koffie. ‘Ja, weleens van gehoord. Het ligt vlakbij Alkmaar, toch?’

‘Indrukwekkend,’ zei ze goedkeurend. ‘De meeste mensen komen niet verder dan dat het wel aan het strand zal liggen.’

‘Wat deed je eigenlijk in Amsterdam?’ vroeg Michael.

‘Ik was stappen met wat vriendinnen uit Westzand. We houden elkaar altijd wel een beetje in de gaten. Ze hadden al vrij snel door dat jij waarschijnlijk geen seriemoordenaar zou zijn, dus ze durfden me wel bij je achter te laten.’

Ze dronken allebei even in aangename stilte hun koffie. De stilte die al vrij snel werd onderbroken door een overduidelijk ‘Slurp, slurp. Koffie is lekker. Biertje? Burp.’ Daarop liet Jack een indrukwekkend boergeluid horen.

Nikita was de vogel helemaal vergeten, maar dat liet het beest kennelijk niet zomaar gebeuren. ‘Wat voor papegaai is Jack?’

Michael schudde zijn hoofd. ‘Het is geen papegaai. Het is een witkuifkaketoe. Hij is veertien jaar en heeft altijd in een kleine, particuliere studentenflat gewoond. De eerste bewoners hebben hem, denk ik, in een opwelling aangeschaft. De studenten kwamen en gingen, maar Jack bleef. Toen was de verhuurder op een gegeven moment blijkbaar klaar met de studenten die het pand uitwoonden en ging er appartementen van maken om te verkopen. Geen student voelde zich geroepen om Jack mee te nemen. Ik kreeg via de vraag of ik hem wilde hebben. Zijn gezondheid heb ik met veel geduld, liefde en dikke dierenartsrekeningen weer op peil weten te krijgen, maar zijn manieren zijn voorgoed naar de knoppen, vrees ik.’

Om dat kracht bij te zetten klonk er een stevig ‘Aaarrr, lekker wijf, lekker wijf,’ door de kamer.

Michael keek verslagen. ‘Sorry daarvoor,’ om er vervolgens aan toe te voegen: ‘Al heeft hij wel gelijk.’ De groene ogen twinkelden verleidelijk.

Haar onderbuik draaide nu verschillende rondjes en juist daarom moest ze maken dat ze wegkwam. Ze was met hem meegegaan voor de lol, het plezier en het genot. Het was niet de bedoeling dat ze andere dingen zou gaan voelen. Zodra je dingen ging voelen was je kwetsbaar. En kwetsbaar was ze al eens geweest. Dat zette haar aan tot actie.

‘Moet je horen Michael. Vannacht was spectaculair, echt waar. Maar ik

ga ervandoor. Zoals ik zei: normaal gesproken blijf ik niet tot de volgende ochtend en nu weet ik weer waarom. Sorry, maar ik moet echt gaan.'

In plaats van de verslagen uitdrukking op zijn gezicht te zien die ze had verwacht, verscheen er een innemende lach.

'Geen probleem. Maar eet dan in ieder geval iets. Ik heb je nogal uitgeput vannacht,' knipoogde hij.

'Uitgeput, uitgeput. Heftuuuuuug,' klonk het vanuit de keuken, waar Jack inmiddels op zijn gemak over het aanrecht waggelde.

Nikita schudde haar hoofd om die grappige vogel. 'Ja, daar heb ik nog wel tijd voor.'

Ze kleepte zich snel aan, voordat ze zich over liet halen tot nog een stormachtige vrijpartij. Het was wel duidelijk dat Michael daar wel voor openstond en dat was precies waarom ze nooit bleef tot de volgende ochtend. Het haalde die speciale magie van de nacht weg.

Ze liep de woonkamer in en zag dat Michael zich inmiddels ook had aangekleed. Hij droeg een goedpassende jeans en een zwart shirt met een v-hals, waardoor zijn blonde krullen nog blonder leken en zijn groene ogen nog groener. Nikita negeerde de mini looping in haar buik. Ze had gewoon trek. Dat was het.

Terwijl Michael bezig was met het ontbijt, waar ze absoluut niet aan mee mocht helpen, keek ze de woning rond. Michaels appartement zat in een fraai oud grachtenpand dat duidelijk goed werd onderhouden. Het zat netjes in de verf en de houten vloer was zo te zien pas gelakt. Ze vroeg zich af wat voor werk hij deed. Je kwam hier niet terecht met veertig uur buffelen achter de kassa van de supermarkt. De schouw was godzijdank niet dichtgetimmerd, zoals in veel van deze huizen, maar was nog steeds in gebruik door een open haard. Haar oog viel op de grote beukenhouten salontafel. Door de geschulpte randen leek het op een wolk. Ze had zo'n bijzondere vorm nog nooit eerder gezien, maar ze kon wel zien dat het met liefde in elkaar was gezet. Nikita, die haar eigen timmerbedrijf had, kon dat waarderen.

Aan de muur hing een kleurrijk schilderij. Ze had niet veel verstand van kunst, maar zelfs zij herkende hier een Herman Brood in.

‘Wat leuk dat je daar een poster van hebt ingelijst,’ zei ze tegen Michael toen die met thee uit de keuken kwam.

‘Wat? O, de Brood. Dat is geen poster,’ zei hij, zich enigszins afwezig op zijn hoofd krabbend. Hij leek meer aandacht voor de ontbijttafel te hebben en vond blijkbaar dat hij nog iets vergeten was. ‘Moment, zo terug,’ zei hij.

Nikita schonk de thee vast in. ‘Geen poster? Is het een replica?’

‘Eh... min of meer,’ klonk het uit de keuken. ‘Lust je misschien een croissantje?’

‘Ja, lekker,’ zei Nikita, die verder de kamer rondkeek. Jack vloog de hele tijd met een noodgang de kamer door. Uiteindelijk scheerde hij doodleuk voor haar langs en landde op een plateau voor het grote glas-in-loodraam om naar buiten te koekeloeren.

Na een stevig ontbijt, waarbij ze gelukkig genoeg gespreksstof bleken te hebben om ongemakkelijke stiltes te voorkomen, pakte Nikita haar tas en haar blik viel nog een laatste keer op het zwaard in de steen. Ze was niet van plan om Michael nog een keer te zien. Hij maakte haar in de war en ze wilde niet in de war zijn.

Hij liep met haar mee naar de deur van zijn woning, die op de derde etage lag. Hij sloot zijn eigen voordeur en samen liepen ze de trap af tot ze bij de entree op de begane grond kwamen. Het was nog stil op straat. Hier en daar fietste een vroege vogel, maar verder was het een typische zondagochtend. Wel hoorde ze in de verte kerkklokken luiden. De maartse kou maakte wolkjes van hun adem en Nikita was blij dat ze gisteren gewoon een jeans had aangetrokken.

Ontspannen hing Michael tegen de deurpost aan met zijn handen in zijn zakken. Hij leek geen last van de kou te hebben.

‘Het was me een waar genoegen, Nikita,’ zei hij. Zijn stem was warm en vriendelijk, maar hij bracht de boodschap zonder een spoortje teleurstelling. ‘Wie weet komen we elkaar nog een keer tegen.’

‘Ja, wie weet,’ zei Nikita. Michael deed geen moeite om haar te kussen en daar was ze blij om. ‘Dank je wel voor het ontbijt.’

Daarna draaide ze zich om en liep over de stoep richting de bushalte om te wachten op de bus die haar naar het Centraal Station zou brengen. Ze wachtte op het tevreden gevoel dat ze had als ze een huis verliet waar ze een paar uur in bed had doorgebracht. Dat bevredigende gevoel van wederzijdse verlangens en pure lust die beantwoord waren en waar ze weer een tijdje op kon teren zonder aan iemand verantwoording af te hoeven leggen.

Het kwam niet.

Hoofdstuk 2

‘Wat is er met jou aan de hand?’

Nikita zat in cadeauwinkel Op Drift waar Daphne, de vriendin van haar broer Fernando, de scepter zwaaide. Er stond een grote ronde tafel in het midden waar de bewoners van Westzand graag koffie en thee dronken en de laatste nieuwtjes uitwisselden. Vandaag was het een grauwe, regenachtige dinsdag. Nikita zat er gelukkig alleen aan tafel en dat kwam haar goed uit, want ze had een humeur om op te schieten. Er liep slechts één klant in de winkel en die leek niet op Nikita te letten.

‘Hmpf,’ gromde ze.

Daphne trok een wenkbrauw op en ging op de stoel tegenover Nikita zitten.

‘Dat is niet veel, hmpf,’ zei ze, terwijl ze rustig haar koffie dronk en Nikita onderzoekend aankeek. De stilte die ze erop liet volgen was meestal genoeg om haar uit de tent te lokken. Zo ook vandaag.

‘Ik heb een onenightstand gehad zaterdag,’ gooide Nikita eruit.

‘O? Beviel het niet?’

Ondanks zichzelf moest Nikita grinniken. ‘Ha! Jawel.’

‘Wil hij je soms weer zien?’ vroeg Daphne.

‘Nee, we hebben niks afgesproken.’

‘Hij heeft je toch niets gedaan hè?’ Daphne keek nu bezorgd.

Nikita schudde haar hoofd. ‘Geen paniek, hij was een gentleman. Hij heeft zelfs een ontbijt voor me gemaakt.’

Daphne trok nu beide wenkbrauwen op. ‘Je bent tot de volgende ochtend gebleven?’

‘Yep.’

‘Maar dat doe je toch nooit?’

‘Nee, precies. Ik heb mijn eigen regels gebroken voor een man die niet eens mijn type is.’

Daphne was duidelijk gefascineerd door deze wending en Nikita kon het haar niet kwalijk nemen. Ze was trots op haar stoere en standvastige imago, maar nu was ze overduidelijk een beetje in de war.

‘Wat is jouw type dan?’ vroeg Daphne onschuldig.

Nikita trok een gezicht. ‘Nou. Gewoon. Groot, breed, gespierd en donker. Je weet wel, het exotische type met donkere ogen en een goed geknipt kapsel. Een soort mix tussen Shemar Moore en Jason Statham.’

‘Die zijn allebei kaal,’ zei Daphne droog. ‘En óúd.’ Bij het laatste woord verhief ze verontwaardigd haar stem.

‘Leeftijd is geen issue bij mannen,’ snoof Nikita. ‘Mijn moeder heeft tot het laatst gezwijmeld bij Sean Connery.’

‘Sean Connery speelde vals,’ zei Daphne. ‘Zijn accent bracht mij zelfs af en toe aan het wiebelen.’

Nikita wapperde wat geïrriteerd met haar handen en vouwde ze daarna dubbel om haar hoofd erop te laten rusten. ‘*Whatever*,’ mompelde ze. ‘Goed geknipt of kaal. Maakt niet uit. In ieder geval niet slank en blond met halflang haar dat nodig een kappersschaar van dichtbij zou moeten zien. En zijn ogen. Felgroen, Daf! Zo groen dat ze wel door je heen lijken te kijken. Alleen dan op een sexy en tegelijkertijd lieve manier, niet een enge.’ Een diepe zucht ontsnapte haar.

‘Echt? Dat moet ik zien. Heeft hij social media?’ Daphne pakte haar telefoon.

Nikita veerde op. ‘Dat doe je niet hoor! Je gaat hem niet opzoeken. En trouwens,’ ze legde haar hoofd weer neer, ‘hij is niet te vinden.’

‘Niet?’

‘Nee. Ik weet zijn achternaam niet en “Michael met groene ogen” levert geen resultaten op. En er zijn natuurlijk duizenden Michaels die in Amsterdam wonen.’

Daphne kreeg een twinkeling in haar ogen. ‘Je wilt toch niet beweren dat je de bibbers krijgt van een Hollandse jongen die je nergens toe verplicht en die niet stiekem hoopt op een echte date? Precies zoals jij je laatste dates het liefst zag? Al begrijp ik dat nog steeds niet helemaal. Toen ik je leerde kennen was je juist op zoek naar wat vastigheid.’

Nikita zond haar een vuurspuwende blik als antwoord. ‘Ik wil gewoon even niets serieus. En ik krijg niet de bibbers.’

‘Oké. Wat loop je dan te mokken?’ Daphne stond op om de klant te helpen.

Daar moest Nikita even over nadenken. Ze had een pesthumeur, maar wist met de beste wil van de wereld niet waarom. En daar werd ze nog nijziger van.

Het was nu een week geleden sinds haar onenightstand met Michael en Nikita was rusteloos. Die kerel wilde gewoon haar hoofd niet uit. Ze snapte niet waarom. Ze had met knappere mannen het bed gedeeld. Knapper, groter, exotischer. Maar die hadden haar geen van allen zo doen sidderen als Michael. Deze man had alle eigenschappen om haar níet aan hem terug te laten denken en toch... Toch zag ze overal zijn gezicht. Het was te zot voor woorden.

De afwas was gedaan en ze liep doelloos door haar woonkamer. Het was een grote ruimte die vroeger als koeienstal dienst had gedaan en waar een architect ooit feilloos had begrepen wat er onder ‘authentiek’ werd verstaan. De versleten vloer was bedekt met echte plavuizen, de later toegevoegde open haard had een opgemetselde schoorsteen en de muur die op de zee uitkeek had twee paar grote openslaande deuren gekregen. Die deuren waren verrot geweest tegen de tijd dat Nikita het pand kocht, dus dat was het eerste wat ze had vervangen door een paar soortgelijke exemplaren. Daarna had ze haar stempel op het huis gedrukt door de wanden opnieuw ruw te stuken, om vervolgens nagenoeg alles te laten zoals het was en alleen dat wat kapot was te vervangen. Grote draagbalken liepen

boven haar hoofd van links naar rechts en het plafond van haar woonkamer was de nok van het pand. De keuken had wel een complete make-over gekregen. Het zag er nog steeds rustiek uit, maar was van alle moderne gemakken voorzien.

Die grote woonkamer bood plaats aan al Nikita's favoriete spulletjes. Als een goed timmervrouw betaamt, hield ze van kleine houten beeldjes, kistjes en houtsneden. In een van haar vensterbanken had ze een grote hamer van acaciahout op een sokkel staan. Die had ze ooit een keer op een ambachtsmarkt gevonden en ze was op slag verliefd geweest. Ze had over het gladde, warme hout gestreeld en wist dat de hamer mee naar huis moest.

Nikita hield van hout. Dat was misschien een understatement, want ze hield zelfs van de houten kleurpotloden die ze in een houten beker had staan, samen met een paar mooie grillige takken. In de film *You've Got Mail* spreekt Tom Hanks over 'a bouquet of newly sharpened pencils'. Nikita begreep dat.

Overall stonden en hingen bijzondere accessoires. Het was geen overdadig bont geheel, maar Nikita deed zeker niet aan minimalistisch. Bovendien had je een huis om in te leven, niet om tentoon te stellen. Op tafel lag een stapel opgevouwen shirts die nog in de kast moesten worden opgeborgen, onder de salontafel lagen uitgeschopte schoenen en over een van de stoelen waren twee truien gedrapeerd. Ze vond dat handig; dan lagen ze voor het grijpen. Die instelling had ze van haar moeder. Linet was van mening dat een beetje rommel geen kwaad kon, zolang alles maar schoon was. En bovendien had ze nog nooit een grafsteen gezien met daarop de woorden *Haar huis was keurig netjes*. Nikita kon dat alleen maar beamen.

Uit de grote Amerikaanse koelkast haalde ze een icetea. Ze liep met het glas in haar hand naar de achterkant, duwde een set deuren open en stapte haar houten terras op. Kippenvel verscheen op haar armen. Ook al was het volgende week officieel lente, het was nog best koud. Binnen pakte ze een van die truien van de stoel (voor het grijpen!) en ging weer buiten zitten.

Aan de grote dwarsbalk van de overkapping van haar terras was een katoenen hangstoel bevestigd. Ze kroop diep weg in de comfortabele stoel en wiegde zachtjes heen en weer. De icetea smaakte goed en ze leunde achterover. De zon was al onder en het zou snel volledig donker zijn.

Wat werk betreft was het een goede dag geweest. Ze had een renovatie afkunnen ronden en de klanten waren dik tevreden geweest. Het was goede reclame voor Timmerbedrijf Witteveen. Bovendien was het een leuke klus geweest: een oude schuur, die eruit had gezien alsof alleen de sloop hem nog kon redden, was nu een fijne relaxhoek geworden met een whirlpool en ingebouwde minibar.

Haar blik viel op de duinen die zich voor haar uitstrekten. De grassen kregen nieuwe, frisse scheuten en hier en daar stonden planten in knop. Ze was heel slecht in plantennamen, maar dat nam niet weg dat ze alles wat hier groeide en bloeide mooi vond. Misschien moest ze binnenkort maar weer eens een lange duinwandeling maken, daar voelde ze zich altijd beter door.

Al schommelend dwaalden haar gedachten af naar het afgelopen jaar. Wat was er veel gebeurd. Vorig jaar rond deze tijd kwam Daphne hun leven inwandelen. Nikita's broer Fernando was als een blok voor haar gevallen en nu vormden ze, samen met Fernando's zoontje Storm, een mooi gezin. En dan Maggie, die lieve Maggie. Ineens stond-ie weer voor haar neus: Renze Minkster, haar jeugdliefde. De enige man die ooit het hart van haar zus had gebroken en ook de enige man die het weer had weten te helen. En nu zouden ze in augustus ouders worden van een tweeling. Ze woonden nu nog in het appartement van Maggie, maar Nikita vermoedde dat ze op den duur wel ergens anders zouden gaan wonen.

Afen toe be kroop haar een gevoel van teleurstelling en misschien zelfs eenzaamheid. Fernando had opnieuw het geluk gevonden in Daphne en was jaloersmakend gelukkig. Maggie zou straks gezellig met haar man, kinderen en een grote zwarte herder in haar appartement zitten, waar ze ook nog eens met veel plezier werkt aan haar kunstwerken van keramiek. En zij? Zij zat in haar uppie in die grote woonboerderij.

Nikita dacht aan haar bedrijf. Timmerbedrijf Witteveen was haar trots. Ze werkte vanuit de grote schuur naast het woonhuis en dat was haar paradijs. Morgen zou ze een gesprek met aannemer Finn O'Hara hebben. Finn was verre familie van Jesse, de verloofde van haar vriendin Josien. Lang geleden had een stel overgrootouders besloten de sprong over de Noordzee te wagen en dat was goed bevallen. Nikita was daar dankbaar voor, want het had Westzand een van haar beste aannemers ooit gebracht.

Er gonsden al langer geruchten dat men het oude Duinrestaurant nieuw leven in ging blazen. En zij was een van de weinigen die wist dat de geruchten inderdaad klopten. Al weken geleden was ze door Finn benaderd om de renovatie op zich te nemen. Die had haar tegelijkertijd ook verzocht het onder de pet te houden tot alles officieel rond was. Vermoedelijk zouden ze morgen groen licht krijgen.

Om haar gedachten te verzetten, besloot ze naar de schuur te gaan. Daar stonden twee houten kozijnen op haar te wachten die, zodra ze klaar waren, in het huis van Rina en Hidde geplaatst moesten worden.

Rina was de flamboyante eigenaresse van cadeauwinkel Op Drift en ze had Daphne vorig jaar onder haar hoede genomen. Na jaren om elkaar heen gedraaid te hebben, bleken zij en Hidde meer dan een diepe vriendschap voor elkaar te voelen en was Rina bij Hidde ingetrokken. Op hun leeftijd vonden ze het niet nodig om nog een paar jaar de kat uit de boom te kijken. Nu waren twee houten kozijnen van hun oude huisje verrot en Hidde piekerde er niet over om ze door kunststof te vervangen.

Nikita vond dit leuke klussen. Het was een secuur werkje, maar tegelijkertijd zag je snel resultaat. Eén kozijn was af, het tweede bijna.

Nikita sloeg de laatste slok icetea achterover en stond op.

In de schuur pakte Nikita haar gereedschap en sloot haar telefoon op de speaker aan. Omdat ze zin had in iets vrolijks, zette ze 'Candyman' van Christina Aguilera aan. Het aanstekelijke deuntje schalde door haar schuur en automatisch begon ze mee te zingen. Half dansend en half wer-

kend voelde ze de adrenaline stromen en al snel ging ze helemaal op in haar werk.

Ze voelde de glimlach die tijdens het werken op haar gezicht geplakt zat. Dit was waar ze goed in was en waar ze van genoot. Ze beseftte heel goed dat ze een geluksvogel was: doen wat je het liefste doet, er goed in zijn en er ook nog je brood mee verdienen.

Zoals altijd verloor ze de tijd uit het oog en was ze zich niet meer bewust van haar omgeving. En dus schrok ze zich helemaal te pletter toen ze ineens stemmen achter haar hoorde en de muziek afgezet werd.

‘Hé Nikiet!’

‘Jezusmina!’ Ze sprong omhoog, draaide zich om en keek Maggie en Renze boos aan. ‘Willen jullie me dood hebben?’

‘Stel je niet aan, Witteveen,’ grapte Renze met haar telefoon nog in zijn handen. ‘We hebben vijf keer geroepen en als je dan niet reageert, mogen we ingrijpen. Het was of de muziek uit of een klopje op je schouder, maar dan hadden we waarschijnlijk een gevalletje reanimatie gehad. Of een ingedeukte hersenpan, gezien het gereedschap in je handen.’

Nikita legde haar hamer neer en pakte de bureaustoel, waar ze de zwanegere Maggie in parkeerde.

‘Wil je wat drinken?’ vroeg ze aan haar zus.

‘Nee, we willen je wat vragen.’

Nikita liep naar het koelkastje dat ze in de schuur had staan en haalde er een biertje uit. Ze hield er eentje op naar Renze. ‘Jij ook?’

‘Ja, graag.’

Naast het biertje voor Renze zette Nikita toch een glas water voor Maggie neer.

‘Proost,’ zei ze, terwijl ze haar flesje ophief naar Renze. Ontspannen tegen haar werkbank leunend, keek ze haar zus en zwager aan. ‘Roept u maar!’

‘Nou,’ begon Maggie. ‘Het is natuurlijk de bedoeling dat Renze bij de bevalling aanwezig is.’